

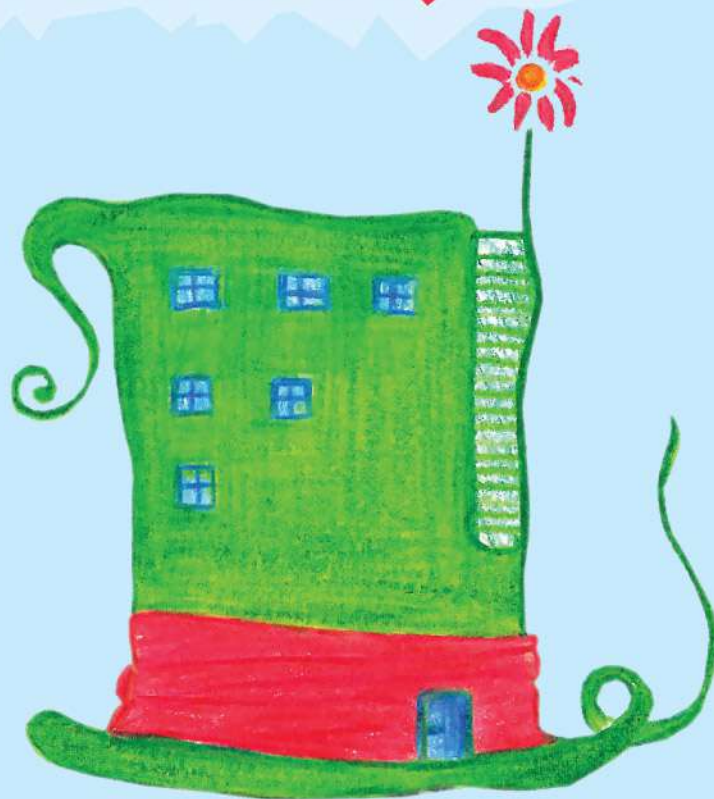
Το μαγικό μας καπέλο

Μία ιστορία
για τα
παραμύδια...

Κέντρο Προστασίας του Παιδιού Λασιθίου

Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης

Συντελεστές

Συγγραφέας: Γιώργος Μαυροειδής, Εκπαιδευτικός

Εικονογράφηση: Πόπη Καβάλλου, Φοιτήτρια Παιδαγωγικού Τμήματος

Επιμέλεια: Κατερίνα Σαρρή, Εκπαιδευτικός

Φιλολογική – συντακτική επιμέλεια: Μαρία Φορτετζανού, Εκπαιδευτικός

Όλοι μας έχουμε ανάγκη από ένα παραμύδι, όχι μόνο στην παιδική μας ηλικία αλλά σε όλη μας τη ζωή, αρκεί να μπορούμε να το προεγγίζουμε εωστά, να το βιώνουμε και να «πιάνουμε» τα νοήματα και τα μηνύματά του.

Τούτο το παραμύδι «Το μαγικό μας καπέλο» στέλνει πολλά μηνύματα σε μικρούς και μεγάλους.

Δεν ξεκινά από μια «μακρινή χώρα» μα από κάπου πιο κοντά μας. Δεν μιλά για «νεράιδες» μα για «πρίγκηπες και πριγκίπισσες» στην ψυχή, κοντινά πρόσωπα,

πράγματα και γεγονότα που «γίνονται μαγικά» και μας κάνουν όλους να ζούμε σε ένα μαγικό τόπο με μαγεμένα πρόσωπα, να νοιώθουμε τη δύναμη ενός μαγικού καπέλου.

Θερμά συγχαρητήρια δ'εκείνους που είχαν την ιδέα και σε όσους συνέβαλαν στην προσπάθεια αυτή.

Νίκος Καστρινάκης

Αντιπεριφερειάρχης Περιφερειακής Ενότητας Λαβιδίου

Το μαγικό μας καπέλο. Η ιστορία του ξεχωριστού παραμυθιού μας διαδραματίζεται στους φιλόξενους χώρους του Κέντρου Προστασίας του Παιδιού Λασιδίου με πρωταγωνιστές τα παιδιά που διαβιούν στη μονάδα μας στη Νεάπολη Λασιδίου. Και με νοερό συμπερωταγωνιστή κάθε παιδί που οι συνθήκες της ζωής του το οδήγησε να φιλοξενηθεί σε κάποια από τις Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας ανά την Ελλάδα.

Το παραμύδι μας, ανήκει σε όλα εκείνα τα παιδιά, τα οποία δε διεκδικούν τίποτα περίεσο, πέραν από το αυτονόητο. Το διακαίωμα τους στα παραμύδια και στα όνειρα. Ελπίζοντας πως η καθημερινότητα και πάνω απ' όλα η καρδιά τους θα πλημμυρίσει με αγάπη, ουσιαστικό ενδιαφέρον και φροντίδα. Αναζητώντας εναγωνίως την ανθρωπινή παρουσία που θα καλύψει το κενό, έστω και για λίγο, από την απουσία του οικογενειακού του περιβάλλοντος.

Γι' αυτά τα παιδιά, που βρίσκονται δίπλα σας και κυκλοφορούν ανάμεσά σας γράφτηκε η δική μας ιστορία. Για τους μικρούς ήρωες της Νέας Πόλης, που έχουν ομορφύνει αδιαμφισβήτητα και τη δική μου καθημερινότητα με τα έντονα «θέλω» τους, με τις φωνές και τα αστεία τους, μα πάνω απ' όλα που έχουν γεμίσει την αγκαλιά μου, κάθε φορά που βρίσκομαι κοντά τους.

Με αφορμή την παρούσα έκδοση θέλω να ευχαριστήσω θερμά τα μέλη του σωματείου «Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης» και ιδιαίτερα τα μέλη του

Δ.Σ. για την αγάπη και την αφοσίωση που δείχνουν στους φιλοξενούμενούς μας, καθώς και για την εξαιρετική συνεργασία που έχουμε αναπτύξει τα τελευταία δύο χρόνια. Πραγματικά πολύτιμοι σύμμαχοι και άξιοι συμπαραστάτες των παιδιών μας.

Ξεχωριστά ευχαριστώ τον αεικίνητο εκπαιδευτικό κύριο Γιώργο Μαυροειδή, εδελοντή του κέντρου μας και μέλος του Δ.Σ. του σωματείου «Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης» για τη δημιουργία και την επιμέλεια της έκδοσης του παραμυθιού μας, καθώς και τον κύριο Νίκο Καστερινάκη, Αντιπεριφερειάρχη Λασιδίου για την ευγενική πρωτοβουλία της Περιφερειακής Ενότητας Λασιδίου να καλύψει μέρος της δαπάνης της παρούσας έκδοσης.

Και για το τέλος κάποιοι στίχοι του Γεωργίου Δροσινή από τα «Παιδικά παραμύδια», με την ευχή να είναι καλότυχοι οι απανταχού παραμυθάδες και οι αναγνώστες τους.

«Σαν το ειτάρι επέρνεται στον κόσμο η αλήθεια
Κι απ' τον καθάριο επόρο της φυτρώνουν παραμύδια.
Καλότυχος όποιος μπορεί τα στάχνα να δερύσει
Και το ειτάρι απ' τ' άχυρο καλά να ξεχωρίσει.
Για τον μικρό τον κόπο του μεγάλο κέρδος μένει:
Όλη η αλήθεια που θα βρει στα ψέματα κρυμμένη!»

Με ιδιαίτερη τιμή και εκτίμηση

Χρύσα Φαρεάρη

Πρόεδρος του Κέντρου Προστασίας του Παιδιού Λασιδίου-Διηγόρος

Το Σωματείο «Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης» ιδρύθηκε το 2005 με σκοπό την άσκηση εδελοντικής κοινωνικής προφοράς μέσω των ήδη υπαρχόντων Προνοιακών Μονάδων, που φιλοξενούν παιδιά.

Στόχοι του Σωματείου είναι η προστασία κάθε παιδιού που ζει στην Κρήτη και έχει ανάγκη υποστήριξης, προκειμένου να αποφύγει το κοινωνικό στίγμα, η βοήθεια στην ευκολότερη προσαρμογή του στη κοινωνία, καθώς και η βελτίωση της ποιότητας ζωής των παιδιών που ήδη φιλοξενούνται στο Κέντρο Προστασίας του Παιδιού Λαβιδίου, με ποικίλες δράσεις που αναπτύσσουμε στην ευρύτερη περιοχή. Τα μέλη του σωματείου μας, σε συνεργασία με τη Διοίκηση και το προσωπικό του Κ.Π.Π.Λ., προσπαθούν ενεργά να συμμετέχουν σε θέματα που άπτονται της ζωής των παιδιών και της καθημερινότητάς τους, όπως είναι η εκπαίδευσή τους, η δημιουργική απασχόληση του ελεύθερου χρόνου τους, η συναισθηματική στήριξη, καθώς και κάθε άλλη αναγκαία μέριμνα και φροντίδα.

Βασικό μας μέλημα μας είναι η ευαισθητοποίηση της Πολιτείας, αλλά και της ευρύτερης περιοχής του τόπου μας, έχοντας με τη φιλοσοφία και την αναγκαιότητα της εδελοντικής προφοράς και φροντίδας των φιλοξενουμένων του Κ.Π.Π.Λ.

Ο Εδελοντισμός για μας είναι μια αυθεντική στάση καρδιάς. Είναι έκφραση ανθρωπισμού και ξεκινά βάζοντας τον εαυτό μας στη θέση του συνανθρώπου μας. Όλοι μπορούμε να γίνουμε εδελοντές. Μέσα απ' αυτή τη φιλοσοφία, αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε μια ιστορία, «Το μαγικό μας καπέλο», για να δέσουμε με ένα διαφορετικό τρόπο τους προβληματισμούς μας στους συνανθρώπους μας. Ζούμε σε μια περίοδο έντονης κοινωνικής προφοράς προς το συνάνθρωπό μας, αναμφισβήτητα μείζονος σημασίας, που δίκως αυτή το βιοτικό επίπεδο και η ζωή όλων μας θα ήταν δυσκολότερη.

Σας καλούμε λοιπόν να σταθείτε δίπλα μας, αγκαλιάζοντας όλες τις προσπάθειές μας και εας περιμένουμε να συμμετέχετε στις εδελοντικές μας δράσεις!!!

Για το Σωματείο «Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης»

Νικολέτα Τσάκωνα
Η Πρόεδρος του Δ.Σ

Όταν δες να γράφεις κάτι, απλά βρίσκεις το ερέθισμα και στη συνέχεια προσπαθείς και το γράφεις. Κι αν ξέρεις και την τεχνική, τόσο το καλύτερο. Αλλά αν δεν έχεις τεχνική – όπως εγώ – δεν πειράζει· γράφεις αυτό που γράφεις και η χαρά βρίσκεται στο τελειωμένο κείμενο. Στο κάτω κάτω, όταν γράφεις κάτι που βγαίνει μέσα από την ψυχή σου δε νοιάζεσαι αν έχει τεχνική· απλά, αφήνεις ελεύθερο τον εαυτό σου και το γράφεις βάζοντας όλες σου τις αισθήσεις να συμμετέχουν.

Οτιδήποτε κι αν γράφεις, έχει σαν σκοπό να μεταφέρει μηνύματα κατακτώντας τον αναγνώστη. Αν δες να κατακτήσεις ένα παιδί πρέπει να του πεις ένα παραμύδι. Αν δες να κατακτήσεις ένα μεγάλο, μπορεί και να το πετύχεις εάν του πεις ή εάν του θυμίσεις ένα παραμύδι. Με τα παραμύδια κατακτώνται οι άνθρωποι. Με τα παραμύδια περνάς μηνύματα με το δικό σου τρόπο. Η κοινωνία μας σήμερα, θέλει και αναζητά μηνύματα που έρχονται μέσα από τα παραμύδια, μέσα από τη φαντασία.

Το μαγικό μας καπέλο είναι ένα ταξίδι. Ένα ταξίδι πάνω στη χαμένη ονειροφαντασία μας, στη χαμένη παιδικότητα μας. Είναι ένα ταξίδι πάνω σε μια χάρτινη βαρκούλα με πανιά, που όλοι φτιάξαμε όταν ήμασταν παιδιά και που σήμερα ξεχάσαμε να τις ναυπηγούμε στους παιδικούς μας ταρσανάδες. Τη βαρκούλα μας αυτή λοιπόν, τη φορτώσαμε με εκθέσεις, όνειρα, ελπίδες, μα περιεσσότερο με αγάπη για τα παιδιά του Κ.Π.Π.Λ. και περι-

μένουμε να φυσήξει ένας ούριος άνεμος για να μας πάρει μαζί του.

Σαλπάρουμε με το μαγικό μας καπέλο σε ένα ταξίδι όμορφο, πραγματικό, ανθρώπινο. Κι ας είναι η βάση του τα παραμύδια! Σ' ένα ταξίδι μικρό αλλά ταυτόχρονα και μεγάλο, σ' ένα ταξίδι για παιδιά αλλά και για μεγάλους. Σαλπάρουμε με πρίμο τον αέρα και με οδηγό την ελπίδα. Για να φτάσουμε στον προορισμό μας μέσα από περιπέτειες αλλά γεμάτοι γνώσεις όπως λέει και ο ποιητής μας.

Σ' αυτό το ταξίδι μας, επιβάτες είμαστε όλοι μας. Οι εργαζόμενοι στο Κ.Π.Π.Λ., η Διοίκησή του, τα μέλη του Σωματείου «Φίλοι Παιδόπολης Νεάπολης», οι οποίοι αγκάλιασαν αυτή την προσπάθεια και τους οποίους ευχαριστώ από καρδιάς. Σημαντικό ρόλο στο κατάστρωμα έχουν οι φίλες, Πόπη Καβάλλου που έντυσε με χρώματα το ταξίδι μας, Κατερίνα Σαρρή που φροντίζει για τη σταθερότητά μας και η Μαρία Φορτετζανού που φρόντιζε για τη λεκτική ισορροπία της μικρής μας βάρκας. Τέλος, δυο ξεχωριστές καπετάνισσες να κρατάνε γερά το τιμόνι. Οι κυρίες Λίτσα Φορτετζανού, πρώην Δ/ντρια του Κ.Π.Π.Λ. και Χρύσα Φαρσάρη, Πρόεδρος του Κ.Π.Π.Λ., που δικαιοματικά τους αφιερώνεται η μικρή μας παραμυθένια ιστορία.

Βίρα τις άγκυρες καπετάνισσες, όρτσα τα πανιά και όπου μας βγάλει... Και ας ευχηθούμε όλοι μαζί, το παραμύδι μας να είναι καλοτάξιδο στο μαγικό κόσμο των παραμυθιών.

Τιώργος Μαυροειδής
Εκπαιδευτικός

Το μαγικό μας καπέλο

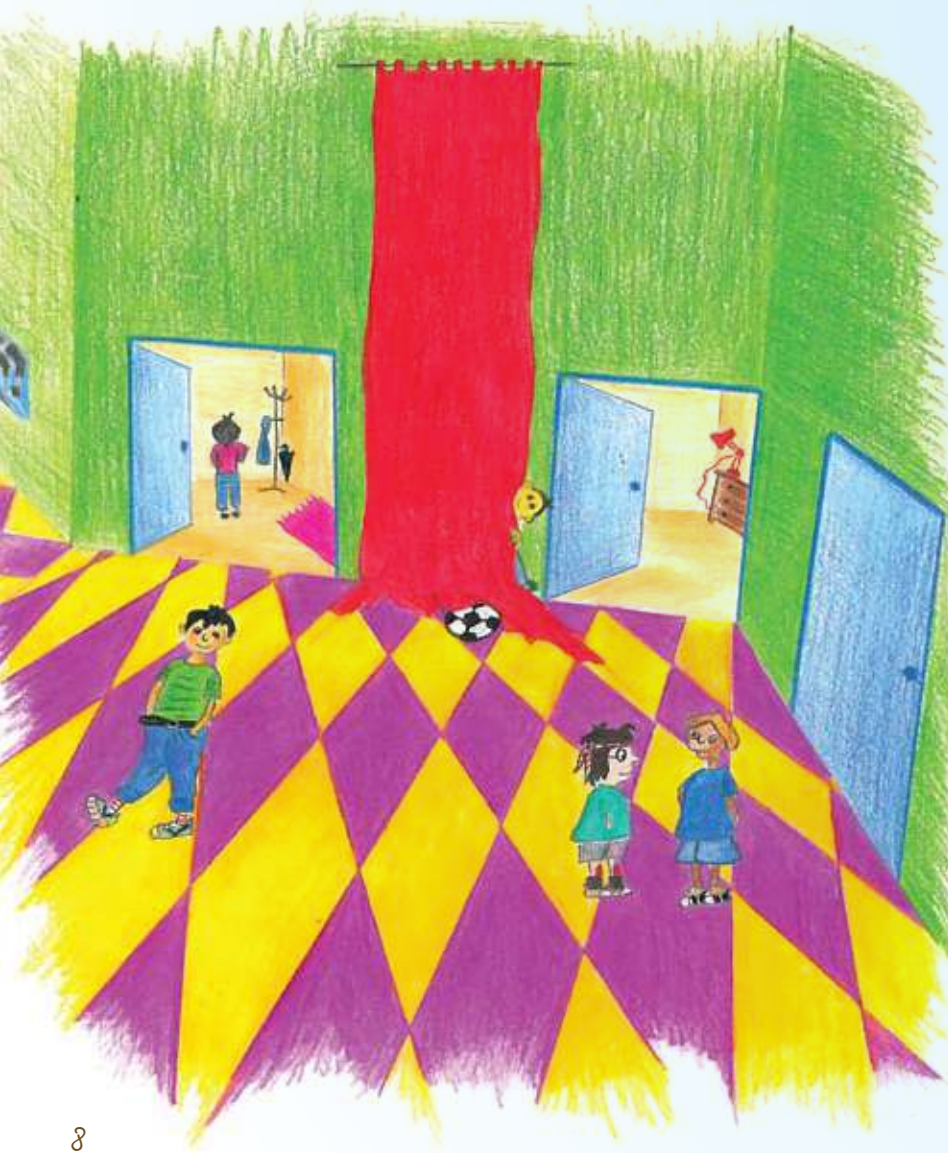

Στο καταπράσινο λιβάδι μιας Νέας Πόλης υπήρχε ένα μεγάλο μαγικό Καπέλο, Παράξενο που το χρώμα του ήταν ΠρασινοΛαχανί. Σ' αυτό λοιπόν, το μεγάλο, μαγικό Καπέλο, το Παράξενο, που το χρώμα του ήταν ΠρασινοΛαχανί, ζούσαν είκοσι μικρά πολύχρωμα παιδιά. Άλλα ήταν μικρά, άλλα ήταν πιο μεγάλα κι άλλα μεγαλύτερα... Πάντως όλα ήταν παιδιά. Τα χρώματα που είχαν ήταν τα πιο λαμπερά που υπήρχαν.

Οι κάτοικοι της Νέας Πόλης δε γνώριζαν πολλά πράγματα για το μεγάλο, μαγικό και Παράξενο ΠρασινοΛαχανί Καπέλο. Δεν έδιναν σημασία παρόλο που βρίσκονταν στο καταπράσινο λιβάδι. Και φυσικά δε γνώριζαν ότι μέσα σ' αυτό το καπέλο γίνονταν επουδαία και μαγικά πράγματα.

Τα μαγικά πράγματα γίνονταν γιατί τα πολύχρωμα παιδιά, ήταν διαφορετικά από τα παιδιά της Νέας Πόλης. Είχαν μαγικές ικανότητες που ακόμα και αυτά δεν τις γνώριζαν. Ήξεραν πολλά πράγματα κι αυτό οφείλονταν και ε'αυτούς που τα βοηθούσαν μέσα στο μαγικό Καπέλο.

Μέσα στο μεγάλο μαγικό Καπέλο, το Παράξενο του οποίου το χρώμα ήταν ΠραεινοΛαχανί, υπήρχαν και

καμιά δεκαριά μεγάλοι, που τα βοηθούσαν ακούραστα κάθε μέρα κι όλη μέρα, όταν είχαν πολλές και δύσκολες δουλειές. Είχαν και περίεργα ονόματα: Σαχρύ, Τσαλί, Νιαντώα, Ληονόμα, Τοεχιόρ, Λιωγγέβα, Νηλέε και πάει λέγοντας. Τα ονόματά τους ήταν περίεργα, όχι γιατί τους βάφτιζαν έτσι, αλλά, γιατί έτσι τους φώναζαν τα μικρά πολύχρωμα παιδιά μιας κι αυτά είχαν επίσης, περίεργα ονόματα: Ζαχαρούλης, Νερένιος, Τρεχάλας, Τυρένιος, Κοκκινοφύκης, Θαλασσόφαντος, Αετοπέτης, Πεταλιδάκης, Χουκουλιάρης, Ζουζουνοπέτας, Χοχλίδης, Στάκωφ, Κοτσιφόλευκος και Λιονταρένιος.

Μόνο μ' αυτά τα ονόματα μπορούσαν να επικοινωνήσουν. Μια νεράιδα τους είχε δώσει αυτά τα ονόματα πολλά χρόνια πριν και τους είπε πως όλα θα αλλάξουν μόνο όταν λύσουν το μεγάλο μυστήριο που χρόνια τώρα ζητούσε τη λύση του και ήταν κρυμμένο μέσα στο μεγάλο μαγικό Καπέλο, το Παράξενο, που το χρώμα του ήταν ΠρασινοΛαχανί.

Η αλήθεια είναι ότι πολλές φορές στο παρελθόν, είχαν ψάξει για το μυστικό, όμως δεν τα είχε βοηθήσει κανείς. Έτσι, απογοητεύτηκαν και τα παράτησαν. Βέβαια, αρκετές φορές τα μικρά πολύχρωμα παιδιά άκουγαν περίεργες μουσικές, περίεργους ψιδύρους, αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν από πού έρχονταν. Ακόμη πιο παράξενο ήταν ότι τους μαγικούς αυτούς ήχους τους άκουγαν μόνο τα παιδιά, ενώ οι μεγάλοι δεν τους άκουγαν ποτέ. Έτσι δε μπορούσε κανένας μεγάλος να τους βοηθήσει. Πολύ γρήγορα έπαψαν να δίνουν σημασία ό' αυτούς τους παράξενους ήχους. Μερικές φορές μάλιστα νόμιζαν πως ήταν της φαντασίας τους.

Ένα πρωινό τα πολύχρωμα παιδιά αποφάσισαν να καθαρίσουν τη σοφίτα του Παράξενου ΠράσινοΛαχανί Καπέλου. Ο Νερένιος, που ήταν και το μεγαλύτερο παιδί, έβαλε όλα τα παιδιά στη βειρά και άρχισαν να αδειάζουν τη σοφίτα. Αν και ήταν

πολύ κουραστική δουλειά, όλα δούλευαν με
κέφι. Τραγουδούσαν, γελούσαν και πείραζε
το ένα το άλλο. Τα μεγαλύτερα παιδιά
βοηθούσαν τα μικρότερα όταν εκείνα δεν
μπορούσαν να κουβαλήσουν μόνα τους ένα
βαρύ αντικείμενο.

Ξαφνικά ο Κοκκινοφύκης από το βάθος
της σοφίτας φώναξε δυνατά στα υπόλοιπα
παιδιά: «Ελάτε όλοι εδώ. Υπάρχει ένα
μεγάλο μπαούλο και δεν μπορώ να το
μετακινήσω. Χρειάζομαι τη βοήθειά σας».

Ο Νερένιος έκανε νόημα στα πολύχρωμα παιδιά και όλοι μαζί πήγαν να βοηθήσουν τον Κοκκινοφύκη να μεταφέρουν το μεγάλο μπαούλο. Πριν το μετακινήσουν, ο Κοκκινοφύκης αποφάσισε να το ανοίξει και να το αδειάσει για να γίνει πιο ελαφρύ. Άνοιξε το μπαούλο και με έκπληξη είδε ότι μέσα υπήρχε ένα τεράστιο βιβλίο. Ήταν τόσο βαρύ που χρειάστηκε η βοήθεια του Χουχουλιάρη και του Πεταλιδάκη για να το βγάλουν από μέσα. Τους έκανε μεγάλη εντύπωση και αποφάσισαν να το μελετήσουν. Το μετέφεραν στη βιβλιοθήκη τους, το άνοιξαν και στην πρώτη σελίδα ήταν ζωγραφισμένα κάτι ακαταλαβίστικα σχέδια. Ρεβίδια, χιόνια, στάχτες, φαβολιές, σοκολάτες, ένα παπάκι, ένα κοριτσάκι να κοιμάται, ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι μέσα σε μια σοκολατένια φυλακή και ένα μικρό ανθρωπάκι που ίσα ίσα φαινόταν... Όλα τα σχέδια χοροπηδούσαν πάνω κάτω στο βιβλίο και με δηκωμένα τα χεράκια τους φώναζαν: «Βοήθεια, βοήθεια!

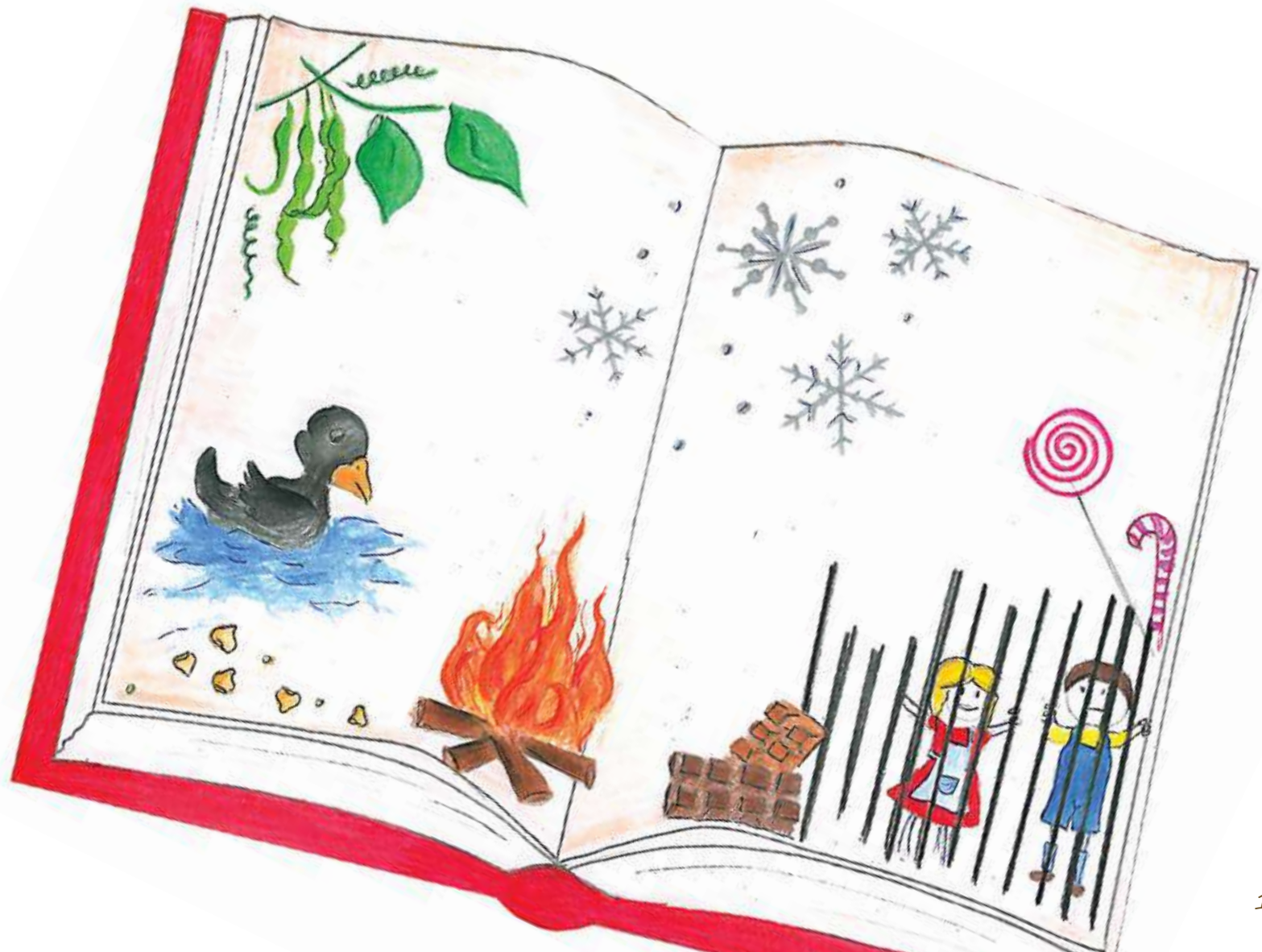
Σας παρακαλούμε βγάλτε μας από δω μέσα κι εμείς
θα σας αλλάξουμε τη ζωή».

Τα πολύχρωμα παιδιά κοιτάχτη-
καν μεταξύ τους. Τρόμαξαν πάρα
πολύ. Δεν ήξεραν τι συνέβαινε. Δεν
μπορούσαν να καταλάβουν απολύτως
τίποτα. Οι πιο τολμηροί αποφάσισαν να
τα βγάλουν από μέσα. Αλλά, όπως ξέρου-
με ένα σχέδιο δεν είναι δυνατόν να βγει
από το βιβλίο... Όσο κι αν προσπαθούσαν,
δεν τα κατάφερναν.

Ξαφνικά μια φωνή ακούστηκε και μάλλον έδινε τη λύση: «Ψυχραιμία πολύχρωμα φιλαράκια μου. Πάμε στην κυρία Τσαλί όλοι μαζί. Τα πολλά χρόνια που έχει, την έχουν κάνει σοφή. Και πάντα μας βοηθάει όταν έχουμε δυσκολίες» είπε ο Αετοπέτης. Ο Αετοπέτης, ήταν ένα από τα μεγάλα παιδιά του μεγάλου μαγικού Καπέλου, του Παράξενου του Πρασινολαχανί που κάθε πρωί πήγαινε σε ένα μεγάλο εκολείο που το έλεγαν Πανεπιστήμιο.

Με μεγάλο κόπο, μετέφεραν το βιβλίο στο γραφείο της κυρίας Τσαλί όπου βρίσκονταν και οι μεγάλοι άνθρωποι με τα περίεργα ονόματα που δούλευαν ευνέχεια. Δε θήκωσαν καθόλου τα μάτια τους από τα χαρτιά τους, ακόμα και όταν τα πολύχρωμα παιδιά μπήκαν στο γραφείο.

«Κυρία Τσαλί» είπαν με μια φωνή ο Ζουζουνοπέτας και ο Ζαχαρούλης. «Βρήκαμε αυτό το βιβλίο στη σοφίτα. Αλλά δεν μπορούμε να καταλάβουμε τίποτα. Είναι τόσο δύσκολο για μας. Σας παρακαλούμε, βοηθήστε μας. Εσείς πάντα μας βοηδάτε. Και αν βρούμε τη λύση του μυστηρίου η ζωή μας θα αλλάξει».

Η Νιαντώα, ο Τοσχιόρ, ο Ληενόμα και η Νηλέε, σήκωσαν το κεφάλι τους, άφησαν τις δουλειές τους και πλησίασαν το μεγάλο βιβλίο. Άρχισαν να το επεξεργάζονται, να το κοιτάζουν από 'δω, να το κοιτάζουν από 'κει, έξυναν το κεφάλι τους, έτριβαν το πηγούνι τους, αλλά τίποτα. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι θα μπορούσαν να σημαίνουν όλα έγραφε το βιβλίο.

Ξαφνικά στο γραφείο της κυρίας Τσαλί, συνέβη κάτι μαγικό. Άλλωστε όπως ξαναείπαμε, πολλές φορές συνέβαιναν μαγικά πράγματα στο μεγάλο Παράξενο, Πραβινολαχανί Καπέλο. Στα χείλια της κυρίας Τσαλί, ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο. Όλα τα παιδιά κατάλαβαν ότι κάτι ήξερε. Με μιας τα χέρια της έγιναν πολύ μακριά. Πενήντα μέτρα και βάλε. Βλέπετε η κυρία Τσαλί, ήταν μια καλή νεράιδα που την έβαλαν εκεί για να προσέχει τα παιδιά. Αλλά αυτά δεν το ήξεραν. Βέβαια είχαν συνηθίσει στα διάφορα μαγικά που γίνονταν μέσα στο μεγάλο Παράξενο, Πραβινολαχανί Καπέλο και δεν έδωσαν σημασία που τα χέρια της μεγάλωσαν. Αγκάλιασε όλα τα πολύχρωμα παιδιά και τους είπε χαμογελώντας:

«**Η** λύση του γρίφου είναι μέσα στην καρδιά σας. Πρέπει να τη βρείτε μόνοι σας. Εγώ μόνο την αρχή μπορώ να σας δώσω για βοήθεια. Όλα αυτά, είναι στοιχεία από

παραμύδια που εμείς στις πόλεις λέμε στα παιδιά όταν είναι μικρά. Εσείς μάλλον, δεν τα ακούσατε ποτέ. Γι' αυτό και δεν καταλαβαίνετε τίποτα. Όμως ακόμα και τώρα μπορείτε να τα ακούσετε και να τα μάθετε. Και δεν είναι και πολύ δύσκολο. Αν πάτε στη Νέα Πόλη και ψάξετε, είγουρα θα συναντήσετε αυτούς που θα σας βοηθήσουν να βρείτε τη λύση. Μία κυρία που μπορεί να σας βοηθήσει είναι η κυρία Ταλέ. Δεν ξέρω που μένει, η καρδιά σας όμως θα σας δείξει το δρόμο για το σπίτι της. Μόνο αυτά μπορώ να σας πω».

Τα παιδιά βιάτιαν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν πολλά πράγματα.

Γιατί πρέπει να πάνε στη Νέα Πόλη; Τι οχέση είχε η Νέα Πόλη με το χρίφο τους; Άλλωστε πολλές φορές που χρειάζονταν να πεταχτούν για δουλειές στην πλατεία, οι άνθρωποι δεν τους έδιναν και πολλή σημασία. Κάποιοι τα κοίταζαν περίεργα, κάποιοι άλλοι καχύποπτα, αρκετοί βέβαια τους μιλούσαν, τα βοηθούσαν κι πολλοί ήταν αυτοί που τα αγαπούσαν. Ίσως αυτοί μπορούσαν να τα βοηθήσουν. Την κυρία Ταλέ, όμως δεν την ήξεραν. Που να έμενε άραγε; Και τι θα της έλεγαν όταν τη συναντούσαν;

Ο Νερένιος κάλεσε τότε τα παιδιά στη μεγάλη αίθουσα. Έπρεπε να γίνει σύσκεψη και να αποφασίσουν τι θα έπρεπε να κάνουν. Κάθισαν λοιπόν, όλα μαζί και άρχισαν να συζητούν. Στη συζήτησή τους ακούγονταν διάφορες απόψεις.

Άλλα ήδελαν να πάνε στη Νέα Πόλη και να ψάξουν, άλλα δεν ήδελαν, άλλα ήδελαν να σταματήσουν την έρευνα, άλλα να τη συνεχίσουν, άλλα ήδελαν να βρουν την κυρία Ταλέ, άλλα δεν ήδελαν.

Τελικά μετά από αρκετή ώρα πήραν τη μεγάλη απόφαση. Μια αντιπροσωπεία τους θα έψαχνε να βρει το σπίτι της κυρίας Ταλέ και θα ζητούσαν τη βοήθειά της.

Έτσι λοιπόν, ξεκίνησαν και έφτασαν στη μεγάλη πλατεία της Νέας Πόλης. Κοιτούσαν δεξιά, κοιτούσαν αριστερά, όμως κανένα δημάδι. Πραγματικά τίποτα δε μαρτυρούσε για το που μπορεί να ήταν το επίτι της κυρίας Ταλέ. Δεν ήξεραν από που να ξεκινήσουν, δεν είχαν αρκετά στοιχεία. Δυο τρεις κάτοικοι της Νέας Πόλης που ρωτήθηκαν κούνησαν το κεφάλι τους και δεν μπόρεσαν τελικά να τα βοηθήσουν. Η νύχτα έπεσε και τα παιδιά έπρεπε να γυρίσουν πίσω στο Πραϊνολαχανί Καπέλο. Ξαφνικά ο Τρεχάλας άρχισε να φωνάζει με χαρά:

«Ζήτω! Ξέρω! Ελάτε μαζί μου. Ξέρω που μπορούμε να βρούμε την κυρία Ταλέ. Έρχεται στο μεγάλο μαγικό Πραϊνολαχανί Καπέλο αλλά εμείς δεν της δίνουμε και πολύ δημαδία. Έχει έρθει με την κυρία Νηρήει, τον κύριο Τόγιωρ και τον κύριο Κονί. Τους άκουσα να λένε ότι το επίτι της κυρίας Ταλέ ήταν

ένα όμορφο σπίτι που μοιάζει με αστερί. Τα φώτα του είναι πάντα αναμμένα για να φωτίζει το δρόμο και να βλέπουν αυτοί που περνάνε όταν έχει σκοτάδι. Και ένα τέτοιο σπίτι το είδα πριν λίγο καιρό που άρχισα να γυρίω στο Καπέλο μας».

Πράγματι τα παιδιά ακολούθησαν τον Τρεχάλα, πέρασαν από διάφορα σοκάκια της Νέας Πόλης και σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει στο ατέρι. Το κοιτούσαν με έκπληξη γιατί ενώ όλοι είχαν περάσει από εκεί και μάλιστα πολλές φορές, δεν το είχαν προέξει ποτέ. Πλησίασαν τη φωτεινή του πόρτα για να τη χτυπήσουν. Όμως η πόρτα ήταν ανοιχτή. Την έπρωξαν και είδαν την κυρία Ταλέ να τα περιμένει με χαμόγελο και να τα προκαλεί να μπουν μέσα.

«Μα πως είναι δυνατόν...» είπε ο Χοχλίδης.
«Πώς ξέρετε ότι θα έρδουμε;»

Η κυρία Ταλέ δε μίλησε. Άλλωστε ήταν λιγομίλητη, δεν της άρεσαν οι πολλές κουβέντες. Όμως, το γέλιο της ήταν αυτό που έδωσε δάρρος στα παιδιά να μπουν μέσα. Και με λίγα και μετρημένα λόγια τους είπε:

«Μια ζεστή καρδιά σαν τη δική σας, εύκολα μπορεί να βρει το σπίτι μου. Μια κρύα καρδιά όμως, θα περνά από μπροστά του και πάντα θα το βλέπει εκκοτεινό. Ξέρω το πρόβλημά σας. Χρόνια τώρα σας περίμενα για να σας βοηθήσω. Χαίρομαι που ήρθατε τώρα. Ποτέ δεν είναι αργά».

Η κυρία Ταλέ πλησίασε τη βιβλιοθήκη της. Κατέβασε αρκετά βιβλία, τα άπλωσε στο τραπέζι και άρχισε να τους διαβάζει παραμύδια.

Ήταν οι πιο όμορφες
ιστορίες που είχαν
ακούει ποτέ τους. Η
φωνή της κυρίας Ταλέ
ήταν μαγευτική. Και
ήταν μαγευτική γιατί
η καρδιά της ήταν ζε-
στή, αγαπούσε πολύ τα
πολύχρωμα παιδιά, τα
βοηδούσε και ας μην
το καταλάβαιναν.

Τους μίλησε για τη Χιονάτη, που η μητριά της την έδιωξε από το σπίτι και έφτασε σε ένα μεγάλο δάσος όπου γνώρισε επτά νάνους. Μετά τους μίλησε για τη Σταχτοπούτα που κάθε μέρα εκούπιζε, μαγείρευε και υπηρετούσε τη μητριά της και τις αδελφές της. Στη συνέχεια, για τον Κοτορεβυδούλη που ο πατέρας του, επειδή

ήταν φτωχός και δεν μπορούσε να τον μεγαλώσει, τον άφησε μόνο του στο δάσος. Μετά για τον Τζακ, που με μια μαγική φαβολιά έφτασε στον ουρανό ψάχνοντας να βρει ένα δηαυρό. Έπειτα για την Τοσοδούλα, που χωρούσε στην παλάμη ενός ανθρώπου κι ένιωθε άσχημα που ήταν διαφορετική. Για το Χανς και τη Γκρέτελ, τα αδελφάκια που μια κακιά μάγισσα ήθελε να τους κάνει κακό. Και τέλος, για ένα μικρό παπάκι που κανείς δεν το ήθελε στην παρέα του επειδή ήταν άσχημο.

Όταν τέλειωσε το διάβασμα, τα παιδιά την κοίταξαν με δάκρυα στα μάτια. Τα παραμύθια τους δύμιαν κάτι από τη δική τους ζωή. Γιατί κι αυτά για κάποιο λόγο βρέθηκαν στο μεγάλο, μαγικό, Πρασινολαχανί Καπέλο. Δε γεννήθηκαν εκεί. Ενώ δε θυμόντουσαν πολλά, κάτι άρχισε να ζωντανεύει στις μνήμες τους.

Ταυτόχρονα κάτι αντίστοιχο γινόταν και στα ανθρωπάκια που ήταν κλειδωμένα μέσα στο βιβλίο. Σιγά σιγά άρχισαν να καταλαβαίνουν τι ήταν εκείνες οι παράξενες φωνούλες που άκουγαν και δεν τους έδιναν σημασία. Ένωσαν άσχημα, γιατί τόσο καιρό τα ταλαιπωρημένα ανθρωπάκια, ζητούσαν τη βοήθειά τους και τα παιδιά δεν έκαναν τίποτα για να τα βοηθήσουν. Έκαναν πως δεν τα άκουγαν κουρασμένα πια από την αδιαφορία των μεγάλων.

Ευχαρίστησαν όλα μαζί την κυρία Ταλέ και έτρεξαν γρήγορα στο Παράξενο ΠρασινοΛαχανί Καπέλο τους. Έπρεπε όσο πιο γρήγορα μπορούσαν να κάνουν ότι περνούσε από το χέρι τους για τους κλειδωμένους ήρωες των παραμυθιών.

Τα παιδιά δε σκέφτηκαν καθόλου αν θα
κέρδιζαν κάτι εφόσον θα απελευθέρωναν
τους κλειδωμένους φίλους τους.

Αυτό που είχε σημασία
ήταν να βώσουν
τους ήρωες
των παραμυθιών.

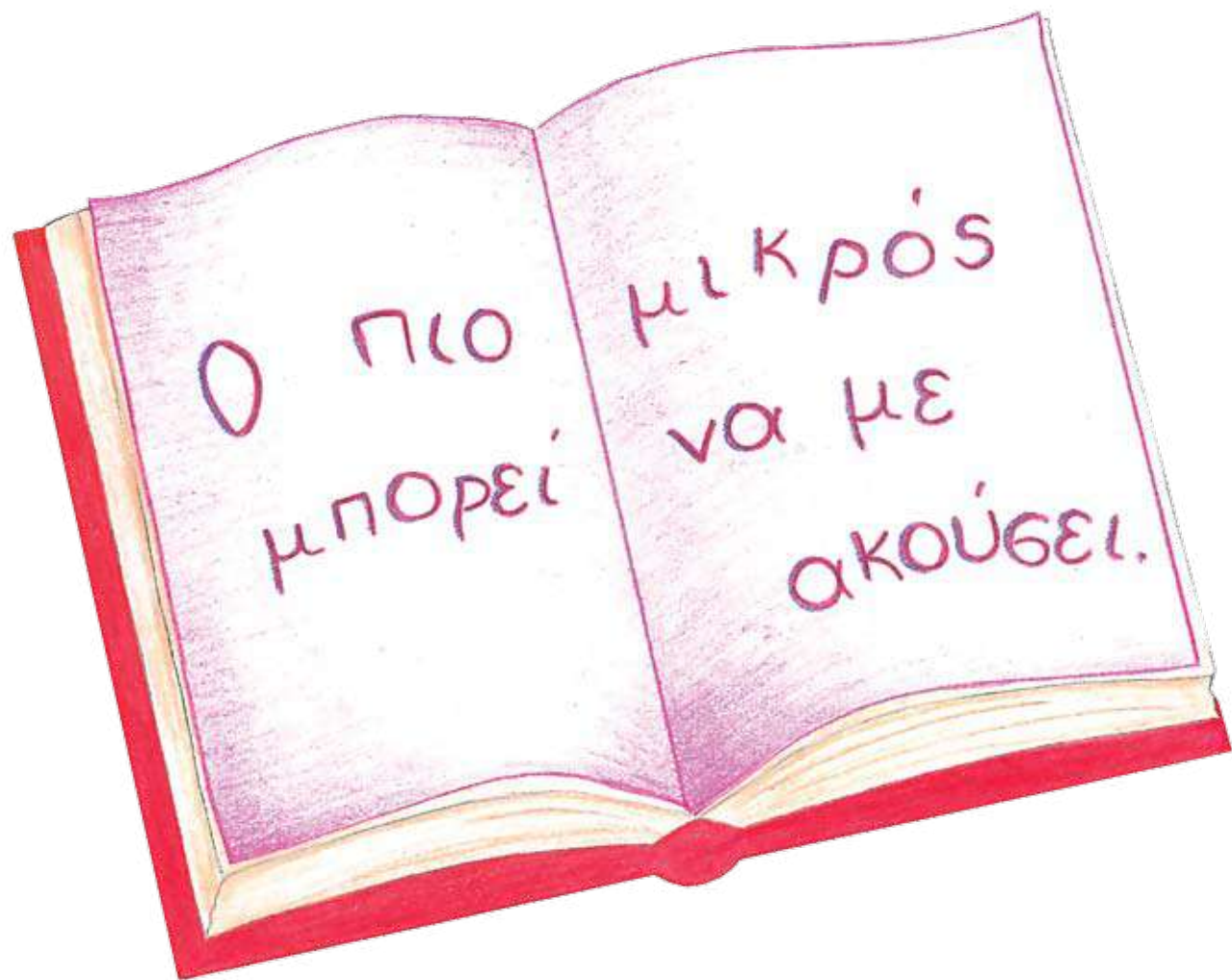
Ο Λιονταρένιος, άνοιξε το βιβλίο και έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Παιδιά, κάτι συμβαίνει εδώ πέρα. Οι λέξεις και τα σχέδια χάθηκαν. Κάτι άλλο είναι γραμμένο στη βελίδα του βιβλίου».

Πράγματι η βελίδα με τις περίεργες λέξεις είχε εξαφανιστεί. Μια καινούρια βελίδα ανοιγόταν μπροστά τους που έγραφε: «Ο πιο μικρός μπορεί να μ' ακούσει». Καινούριος πάλι γρίφος, όμως ήταν εύκολος για την κυρία Τσαλί, η οποία τους έδωσε γρήγορα τη λύση.

«Αυτός που μπορεί να ακούσει τι γράφει στη βελίδα είναι το μικρότερο πολύχρωμο παιδί. Ποιος είναι ο πιο μικρός σας;»

«Ο Ζαχαρούλης» απάντησαν όλα με μια φωνή.

«Πολύ ωραία λοιπόν, βάλτε το Ζαχαρούλη να ακούσει προεκτικά τι λένε» είπε η κυρία Τσαλί.

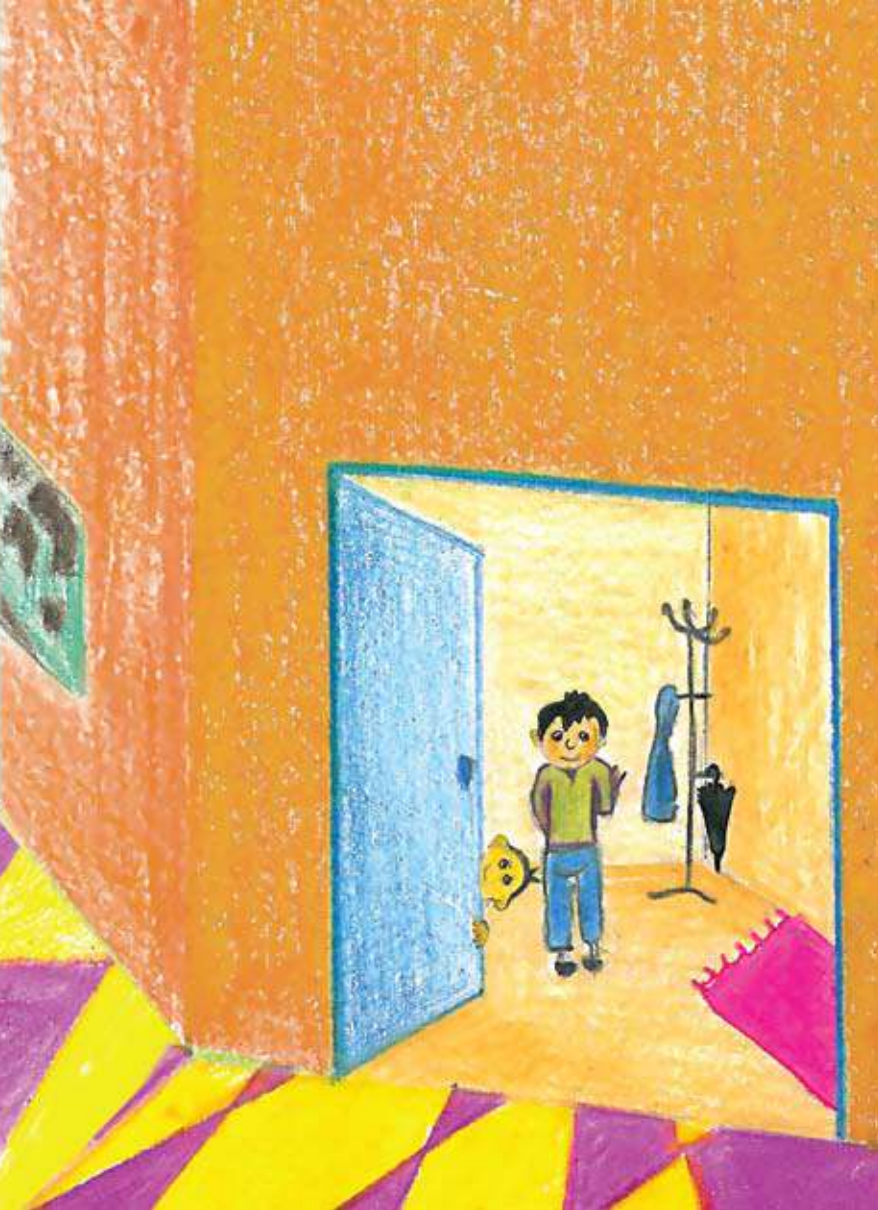
Πράγματι ο Ζαχαρούλης, έβαλε το αυτί του στο βιβλίο. Όλα τα παιδιά έκαναν απόλυτη ησυχία για να ακούσει τι ήταν αυτό που έλεγε το βιβλίο. Εκείνος δεν ήξερε να μιλάει ακόμα καλά, όμως προσπαθούσε πολύ και με επασμένα λόγια τους είπε:

«Αυτά που ακούω είναι περίεργα. Ντεν καταλαβαίνω. Μιλάνε ειγκά. Μια ετιγκμή. Κάτι ακούω. Το κοντορεβιτούλη είναι στο ντομάτιο του Κοκλίντι, το Κιονάτη στο γκραφείο της Σαχρύ, το Σταχτομπούτο στο ντομάτιο μου, το Παπάκι στο ντομάτιο του Τονταρένιου, το Γκρέτελ και το Χάνβελ ντε κατάλαβα, κάπου εντώ κοντά είναι λένε, το Ντοσοντούλικο είναι στο τσέπη του Πεταλιντάκη.

Πάμε γκρήγκορα να τα βρούμε.»

Τα παιδιά άρχισαν να ψάχνουν στα θημεία που τους είπε ο Ζαχαρούλης. Και δεν άρχισαν να ανακαλύψουν τους καινούριούς τους φίλους. Σε λίγο όλα τα παιδιά επέστρεψαν στη μεγάλη αίθουσα. Δε χρειάστηκαν πολύ χρόνο να εντοπίσουν τους ήρωες των παραμυθιών τους. Ξέρετε; πολλές φορές αυτό που ψάχνουμε είναι δίπλα μας και δεν το βλέπουμε. Όταν, όμως, το αναζητήσουμε με επιμονή, θάρρος και αγάπη θα το βρούμε πολύ εύκολα. Έτσι έγινε και με τα πολύχρωμα παιδιά που είχαν παράξενα ονόματα.

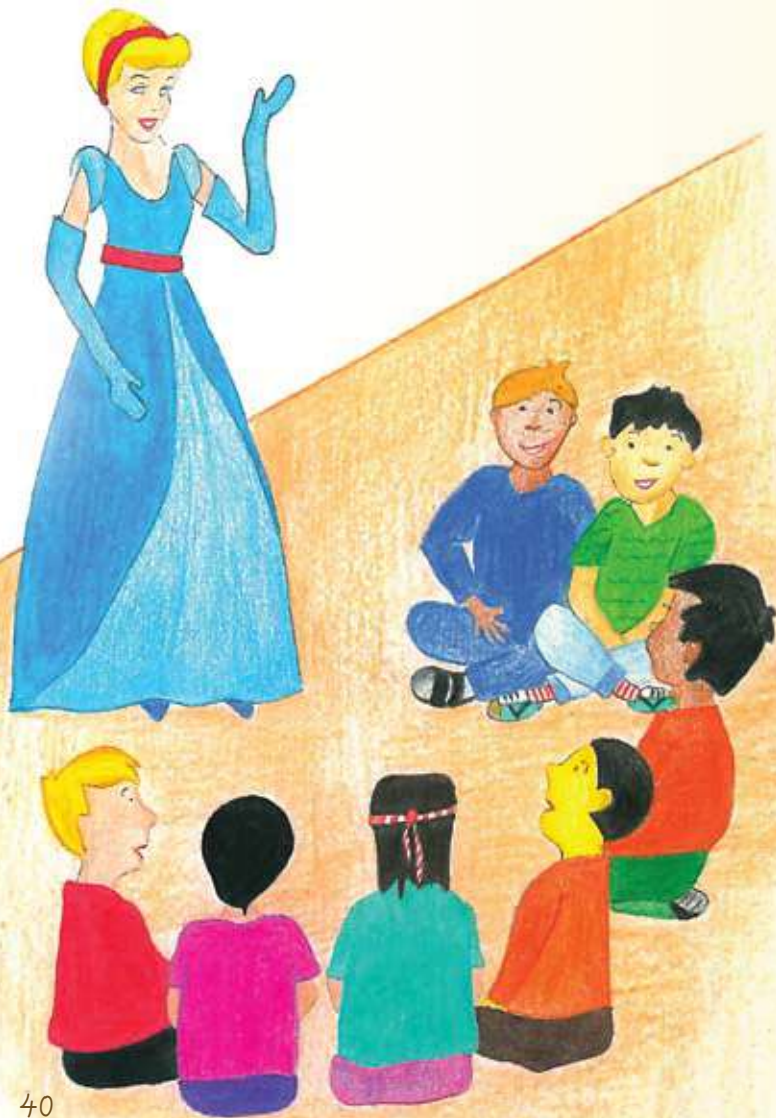

Οι ήρωες των παραμυθιών ήταν πια ευτυχισμένοι και χαρούμενοι. Τα πολύχρωμα παιδιά έλυσαν το γρίφο και τα βάσανά τους πήραν τέλος. Επιτέλους ήταν ελεύθεροι. Εξήγησαν στα παιδιά, πως αν τα ίδια δεν πιστεύουν στα παραμύδια τότε οι ήρωές τους δε νιώδουν ικανοποιημένοι και τα παραμύδια δε θα έχουν το όμορφο τέλος που όλοι περιμένουμε. Δεν περνάνε αυτοί καλά αλλά ούτε και εμείς καλύτερα.

Πρώτη μίλησε η Χιονάτη και τους είπε:

«Πάντα προσπαθούσα να σας πω πως ήμουν δίπλα σας. Αλλά εσείς με βλέπατε και με αγνοούσατε. Ερχόμουν να χιόνι, να βροχή δίπλα σας αλλά δε μπορούσατε να με δείτε επειδή δεν πιστεύατε εμένα. Τώρα που πιστέψατε και μάθατε την ιστορία μου σας υπόσχομαι ότι θα γίνω για σας ένα τεράστιο κατάλευκο και χιονάτο βεντόνι που θα σας προστατεύει και θα σας σκεπάζει όταν θα νιώθετε κίνδυνο για όσο καιρό θα μένετε στο μεγάλο και Παράξενο, Πρασινολαχανί Καπέλο αλλά και μετά που θα φύγετε. Σε όλη σας τη ζωή θα φροντίζω να μη νιώθετε κανένα κίνδυνο και θα σας προστατεύω. Όταν βλέπετε την κυρία Σαχρύ, θα είναι να βλέπετε εμένα».

Η Σταχτοπούτα τους είπε:

«Εγώ προσπαθούσα να σας μιλήσω μέσα από τη φωτιά. Εσείς, όμως, παίρνατε τη στάχτη μου και τη ρίχνατε στα μάτια σας. Από δω και πέρα, όμως, υπόσχομαι να σας κρατώ ζεστά. Δε θα κρυώσετε ποτέ στη ζωή σας. Το καπέλο σας θα είναι το πιο ζεστό καπέλο του κόσμου. Όσο καιρό θα βρίσκεστε στο μεγάλο και Παράξενο, ΠραδινοΛαχανί Καπέλο, η κυρία Νιαντώα και η κυρία Νηλέε, θα σας φροντίζουν να σας φροντίζα εγώ».

Ο Κοντορεβυδούλης τους είπε: «Πάντα σας έριχνα χαλικάκια για να με βρείτε. Όμως, εσείς τα κλωτσούσατε ή τα έριχνε ο ένας στον άλλον. Από δω και πέρα όμως θα ακολουθείτε τα χαλικάκια που θα σας ρίχνουν οι άνθρωποι που σας προστατεύουν και θα φτάνετε πιο εύκολα στον προορισμό σας. Αν και η κυρία Τσαλί έφυγε από το μεγάλο Παράξενο, Πραϊνολαχανί Καπέλο πάντα στο δρόμο της θα υπάρχουν πολύχρωμα χαλικάκια που θα τη φέρνουν πίσω σε 'εας».

Ο Χανς και η Γκρέτελ τους είπαν: «Εμείς θέλαμε να σας κάνουμε να μας προ-
βέξετε με διάφορους γλυκούς πειρασμούς. Όλο ελπίζαμε ότι θα μας βλέπατε
εύντομα, αλλά εσείς κοιτούσατε πώς να μας φάτε λαίμαργα. Από δω και πέρα,
όμως, σας υποχόμαστε ότι η ζωή σας θα είναι η πιο γλυκιά
ζωή που υπάρχει. Και η κυρία Ταλέ, η κυρία Νηρήει και ο
κύριος Κορνί, θα σας γλυκαίνουν τη
ζωή αντί για 'μας».

Ο Τζακ και η Τοσοδούλα δεν
πρόλαβαν να μιλήσουν,
γιατί άλλο ένα μαγικό
έγινε στο Παράξενο Καπέλο.

Το άδχημο παπάκι άρχισε να ετροβιλίζεται στον αέρα και να μεταμορφώνεται σε ένα πανέμορφο κύκνο. Τα παιδιά δεν το πίστευαν. Δεν είχαν ξαναδεί τόσο όμορφο ζώο. Ο κύκνος τα κοίταξε και τους είπε: «Ποτέ κανείς δε με ήθελε. Κανείς δεν με έκανε παρέα. Ήμουν διαφορετικός και όλοι με έκαναν στην άκρη. Ένιωθα άδχημα. Αλλά ήξερα ότι η διαφορετικότητά μου κάποια μέρα θα με έκανε σημαντικό. Μόνο όταν θα με αγκαλιάζατε θα άλλαζα. Κι εσείς σήμερα με αγκαλιάσατε. Δε σας ένοιαζε που ήμουν διαφορετικός και άδχημος. Ίδως γιατί κι εσείς είστε διαφορετικοί μεταξύ σας. Δε μοιάζετε σε πολλά, όμως, είστε όλοι ίδιοι. Γι' αυτό και θα σας κάνω ένα δώρο. Κοιτάξτε όλοι σας στον καθρέφτη».

Πράγματι, ένα ακόμα μαγικό συνέβη στο ΠράσινοΛαχανί Καπέλο. Τα παιδιά κοίταξαν στον καθρέπτη που και εκείνος ήταν μαγικός και είδαν ότι τα ονόματά τους άλλαξαν. Όλα απέκτησαν ένα διαφορετικό όνομα το οποίο είχε γραφτεί στη μπλούζα τους. Και πόσο όμορφα ακουγόταν στα αυτιά τους! Επίσης, όλοι οι κάτοικοι της Νέας Πόλης είχαν απλωμένα τα χέρια τους και ήδελαν να τα αγκαλιάσουν. Κάθε παιδί έβλεπε τη δική του ζωή μέσα στον καθρέπτη, να ...

Μα όχι, δε θα σας πούμε εμείς πόσο άλλαξε η ζωή τους. Τα παιδιά πάντα θα σας περιμένουν στο φιλόξενο Καπέλο τους. Έχουν τόσα μα τόσα να σας πουν!

Ποιος είπε πως τα παραμύδια είναι μόνο για μικρά παιδιά; Τα παραμύδια είναι για όλους μας, όλους όσους νιώθουμε ακόμα παιδιά. Γράφτηκαν βέβαια από μεγάλους αλλά, το σημαντικό είναι πως αυτοί οι μεγάλοι, υπήρξαν κάποτε παιδιά. Παιδιά, που άκουσαν ιστορίες από τη γιαγιά, τους γονείς ή τους δασκάλους τους.

Στη δική μας ιστορία, οι ήρωες είναι διαφορετικοί, καλούνται μόνοι τους να αναζητήσουν αυτό που τους λείπει χρόνια τώρα, αυτό που θα τους χαρίσει τη δυνατότητα μέσα από το παραμύδι, να βρουν χώρο αποδοχής ενός πληγωμένου κομματιού της παιδικής τους ηλικίας, να αναζητήσουν τρόπους να ξεπερνούν τα εμπόδια ανακαλύπτοντας εναλλακτικές λύσεις. Τέλος, να συνειδητοποιήσουν ότι μπορεί να προκύψουν διαφορετικοί τρόποι να συνυπάρχουμε.

Μέσω της προσπάθειάς τους να βοηθήσουν τους κλειδωμένους τους ήρωες θα καταφέρουν άραγε να αφυπνίσουν τη χαμένη τους παιδικότητα και να ισορροπήσουν μεταβαίνοντας στην εφηβεία; Είναι τελικά η προσπάθειά τους ένα ταξίδι της στιγμής ή ένα ταξίδι που δεν τελειώνει ποτέ;

Κι εμείς; Μεγαλώσαμε αρκετά; ή μπορούμε ακόμα να νιώθουμε κοντά τους παιδιά, να μοιραζόμαστε τις όκέψεις τους και να ονειρευτούμε παρέα;

